

него, а послѣ да се хранатъ ония гърла, които постоянно ще зѣятъ.

Врана. Че кой те кара да правишъ това! Като не искашъ, остави се, и туй то...

Гарванъ. Добрѣ, казвашъ, ала дѣдо Господъ тѣй наредилъ и ми се чини, че не може туку тѣй да оставишъ.

Врана. Така зеръ, и послѣ, много ли трудъ и грижи трѣбватъ за малкитѣ?

Гарванъ. Много—не много, ала сѣ до като сж малки, очитѣ трѣбва да сж четири... Ама пѣкъ сѣ нѣкакъ по-весело е съ тѣхъ, на ли?

Врана. То се знае. Само туй е лошото, че нашитѣ малки, като порастнатъ и ни забраватъ.

Гарванъ. Ехъ, че какво лошо има тука?

Врана. Нѣма лошо, ама добрѣ щѣше да бжде, ако и тѣ биха се грижили за родителитѣ си, когато послѣднитѣ остареятъ и не могатъ да се гледатъ вече сами. Така било, казватъ, у хората.

Гарванъ. Да, приказватъ, че така било, ала азъ съмъ слушалъ, че не било на всѣкъждѣ тѣй... Послѣ, нашитѣ малки, когато порастатъ, не искатъ да знаятъ за насъ, ама пѣкъ и ние не искаме да знаемъ за тѣхъ.

Врана. Тѣй е, тѣй, братенце. Ала стига сме мждрували вече. Почна да се мръква, а нашиятъ благодѣтель още го нѣма. Тежко ни, ако не дойде и ни остави да заспимъ съ гладенъ коремъ.

Гарванъ. Ахъ, не може да бжде това. Не се отчайвий.

Врана. Защо да не може? Отдѣ да знаешъ, че не е боленъ!

Гарванъ. И боленъ да е—жената ще излѣзе и ще ни даде. Тя ми се вижда по-добра.

Тя като че по-вече ни хвърля, когато ни хвърля... И забѣлѣзала ли си, какъ мило ни гледа, когато заграчимъ и зазобаме, врани и гарги, стари и млади, безъ да се караме, както правятъ коткитѣ и кучетата.

Врана. Лошо, че трѣбва да седимъ ноця на дървото толкова високо, за да гледаме, кога ще дойде човѣкътъ и откъдѣ. А пустия му вѣтъръ брѣсне ли брѣсне! Гледашъ ли, че всички сж се изпокрили по кюшетата и туку чекатъ да имъ хвърлятъ нѣщичко.

Гарванъ. Чекай, чекай. Нѣшо ми се

слуша като звънчето на кучето.

Врана. Да, да. Ето кучето, ето и човѣкътъ слѣдъ него, съ пълна панерка. Хайде, готовъ бжди!

Гарванъ. Гра! Гра! Гра!

(при тоя знакъ отъ всѣкъждѣ налитатъ гарвани и врани, а човѣкътъ имъ хвърля храна подъ дървото и сетнѣ ги гледа радостно какъ се гощаватъ гладнитѣ животни).

Заякънуъ и ежънуъ се надбѣгватъ.

(Приказка — за дѣца.)

Било есенно врѣме, когато цѣвти елдата¹⁾. Слънцето прѣскало златнитѣ си лъчи по небето, сутрениятъ вѣтрецъ подухвалъ по ожънатитѣ ниви, чучулигитѣ пѣяли въ въздуха, пчелитѣ брѣмчели около елдата, а хората, облѣчени празнично, отивали въ черква. Всичко било весело. И ежътъ билъ веселъ. Той стоялъ прѣдъ вратата на кѣщата си съ скръстени рѣцѣ, запалъ насамъ-натѣтъкъ и си тананикалъ една пѣсничка така,

както може да пѣе единъ ежъ рано въ недѣля. Тананикайки си, дошло му на умъ, до когато жена му омне и облѣче дѣцата, да се поразходи и да види, какъ върви рѣпата му. Нивата, която била засадена съ рѣпа, се намирала до кѣщата на ежа. Той и цѣлото му домочадие ходили често да похапватъ отъ рѣпата, та затова я смѣтали за своя. Ежътъ припворилъ кѣщната врата и трѣгналъ по полето. Току-що се отдалечилъ отъ кѣщата си и се готвилъ да прѣскокне трѣнливата ограда, срѣща го заекътъ, който билъ излѣзълъ да

¹⁾ Житно растение.